

I

Toen Kathleen Beckett wakker werd, voelde ze zich niet lekker. Het was zondag. November. Warm voor de tijd van het jaar. Ze gooide de dekens van zich af, ging op haar rug liggen en maakte het strikje van haar nachthemd los. Ze ging niet mee naar de kerk, zei ze tegen haar man, Virgil, maar er was geen reden om bezorgd te zijn. Ze moesten maar zonder haar gaan.

Virgil aarzelde. Ze gingen nu een halfjaar naar de kerk en zijn vrouw had geen enkele dienst gemist. ‘Schat, gaat het echt wel?’ vroeg hij, terwijl hij zijn das knoopte.

Kathleen, Kathy voor haar vriendinnen, Katie als Virgil in een lieve bui was, knikte vanuit bed. ‘Het gaat uitstekend,’ zei ze. ‘Ik had niet in mijn flanellen nachthemd moeten slapen. Gaan jullie maar. Ik zie jullie wel weer verschijnen.’

Virgil kuste zijn vrouw op haar voorhoofd. Hun zoons, Nicholas en Nathaniel, stonden in de deuropening. ‘Mama voelt zich niet lekker,’ zei hij tegen ze. ‘Gaan jullie je maar aankleden.’

De jongens staarden naar hun moeder.

‘Wat is er met haar,’ zei Nicholas.

Virgil keek hem streng aan. ‘Ik zei dat jullie moeder zich niet lekker voelt. Jullie mogen haar niet storen.’

De jongens gingen terug naar hun slaapkamer en trokken hun zondagse kleren aan. Virgil maakte ontbijt en daarna stapte hij met ze in de gloednieuwe Buick Bluebird ’57 van het gezin en reed naar de First Presbyterian. De kerk was vijfentwintig kilometer rijden vanaf Acropolis Place, het zonnige, vijfhoekige appartementencomplex aan de rand van Newark, Delaware, waar het gezin Beckett sinds afgelopen mei woonde, toen Virgil was begonnen met zijn baan bij Equitable Life in Wilmington.

Kathleen had het uitgezocht. Het was maar een appartement, maar het was nieuw, er lag groene vaste vloerbedekking, en had als speciale attractie een gashaard die je met een knop kon bedienen. Er was een ijskast, en een plafondhoge boekenkast voor haar romans en kookboeken. In de woonkamer leidde een glazen schuifdeur naar een wit, smeedijzeren balkon dat uitkeek op een klein, niervormig gemeenschappelijk zwembad, waar de Becketts in de korte periode dat ze in Acropolis Place woonden nooit iemand in hadden zien zwemmen.

Het maakte Virgil niet uit waar ze woonden, zolang Kathleen tevreden was, maar hij had een loonsverlaging geaccepteerd om terug te verhuizen naar Delaware en bij Equitable te gaan werken. Hun huis

in Rhode Island had hetzelfde opgebracht als wat ze er bijna tien jaar geleden voor hadden betaald. Hij hoopte dat ze niet lang in het appartement hoefden te blijven wonen.

Na Kerstmis konden ze wel naar een huis in Wilmington gaan kijken, dacht hij, maar voorlopig zouden ze elke zondag met het hele gezin de vijftwintig kilometer naar de First Presbyterian rijden, waar ze drie kwartier in de houten kerkbanken luisterden naar dominee Underhill, die met lijdzame gelijkmatigheid sprak over Jezus Christus en over potluck-etentjes.

Na de dienst bleven Virgil en de andere mannen van Equitable met hun geperste pakken en gleufhoeden vaak nog wat rondhangen op het grasveld voor de kerk; ze rookten en praatten over werk, familie, de vrije middag, terwijl de vrouwen, pittig in hun petticoats, in de vestibule bleven dralen, met de dominee kletsten, en zich verheugden op een middagje koken en cocktails. Op deze dag vluchtte iedereen door het uitzonderlijk warme weer zo snel mogelijk de First Presbyterian uit; de dominee keek de gemeenteleden na die zich haastig in hun auto's persten, en vroeg zich af wat hij had gezegd om ze weg te jagen.

Virgil Beckett was als eerste buiten. De majeurakkoorden van de laatste psalm klonken nog door het middenschip toen hij tegen de jongens fluisterde dat ze hun jas moesten pakken. Ik ga eerst even bij Kathleen kijken, dacht hij. Daarna bel ik Wooz. De

golfbaan was op een dag als vandaag ongetwijfeld geopend, al had hij nooit eerder zo laat in het seizoen gespeeld.

Er zaten bijna geen blaadjes meer aan de bomen.

Virgil had tijdens de hele preek aan golfen gedacht en zou geen woord kunnen navertellen van wat dominee Underhill had gezegd. Hij was opgegroeid in Californië en hij hield van een indian summer; hij stelde zich voor dat hij in zijn zomershirt en vrijetijdsbroek een balletje zou slaan, en voelde de zweetdruppels al over zijn rug glijden. Hij dacht aan de geur van het warme, verdorrende gras, aan hoe de novemberzon in de lucht hing. Nu haastte hij zich met de jongens naar de auto en vroeg zich bezorgd af of de baan wel echt open zou zijn, en zo ja, of iemand de moeite had genomen om het gras te maaien en aan te harken.

‘Instappen maar,’ zei hij en de jongens klommen op de achterbank van de Bluebird.

Virgil keek in de achteruitkijkspiegel naar zijn zoons. Ze hadden de hele ochtend niet veel gezegd en nu hingen ze op de achterbank. Hun jas al uit. Hun gezicht roze en plakkerig.

‘Gaaf het, jongens?’ vroeg hij.

‘Wij vinden zondagse kleren niet lekker zitten,’ zei Nicholas.

Nicholas, de jongste van de twee, sprak vaak namens hemzelf en Nathaniel.

‘We zijn zo thuis,’ zei Virgil. ‘Dan kunnen jullie iets anders aantrekken en buiten gaan spelen. Wat

een mooi weer, hè? Gaan jullie straathonkballen of zo? Een wedstrijdje organiseren?’

De jongens gaven geen antwoord.

Virgil deed het linkerknipperlicht van de Bluebird aan. De auto tiktake, en ze wachtten.

Plotseling kwam de gedachte bij Virgil op dat Kathleen misschien in verwachting was.

Hij begreep niet waarom hij daar nu pas aan dacht. Hoewel de meeste vrouwen tegen hun dertigste klaar waren, kwam een derde kind op haar leeftijd nog weleens voor. De meeste agenten bij Equitable hadden er drie. Maar je moest als man wel oppassen; je mocht niet te gretig zijn en er meer nemen dan je aankon. Tom Braddock, die Virgil niet goed kende, had vier jongens, waar hij jarenlang om scheen te zijn benijd. Toen, een maand geleden, ging de oudste dood. Dat gebeurde vlak voor zijn huis. Een soort verstopping in zijn hersenen – of was het in zijn hart? Been? In elk geval zakte die jongen op het gazon voor zijn huis in elkaar, en nu voelde Virgil een zeker wantrouwen jegens Braddock. Het was de allerverschrikkelijkste pech die je kon overkomen, vond hij, en het zou weleens besmettelijk kunnen zijn als je er te dichtbij kwam. Virgils baas, Lou Porter, had tegen Braddock gezegd dat hij maar een flinke tijd vrijaf moest nemen, zo lang als nodig, en iedereen deed alsof dat het beste was voor Braddock. In werkelijkheid hield niemand het bij hem in de buurt uit.

Virgil vroeg zich af of de baby een meisje zou zijn.

Dat zou goed zijn voor Kathy, een meisje, dacht hij. Hij was blij met zijn jongens, maar een meisje was ander gezelschap voor haar, en hij was weleens bang dat ze in een huis vol mannen eenzaam was.

Tegen de tijd dat hij om de laatste bocht naar Acropolis Place kwam en de Bluebird onder de carport zette, zag Virgil Beckett het pasgeboren meisje net zo duidelijk voor zich als het warme middagje golfen. Hij hielp de jongens uitstappen, sloeg de autoportieren dicht, en liep met twee treden tegelijk de trap op naar appartement 14B, waar hij meteen doorliep naar de slaapkamer om te kijken hoe het met zijn vrouw ging. ‘Kath?’ zei hij.

Ze was er niet.

Virgil bleef een ogenblik naar het bed staan kijken. Het was netjes opgemaakt.

‘Kathleen?’

Hij liep de slaapkamer uit en keek in de woonkamer, in de keuken. Ze was nergens te bekennen. Hij dacht dat ze misschien even weg was gegaan om een aspirientje of zo te halen toen hij Nicholas hoorde roepen: ‘Mama is in het zwembad!’

Virgil liep naar zijn zoons op het balkon.

Kathleen stond aan het verste eind van het zwembad tot haar borst in het water, haar ellebogen comfortabel steunend op de ronde, betonnen rand. Ze had haar oude rode badpak aan, nog uit haar studietijd. Hij had het in geen jaren meer gezien.

‘Kathy!’ riep hij lachend. ‘Wat doe je?’

Zijn vrouw keek op, schermde met één hand haar

ogen af tegen de zon. Tussen haar vingers zat een sigaret geklemd.

Ze zag Virgil en zwaaide.

Virgil liep terug naar de voordeur, ging weer naar beneden, en toen hij bij de rand van het zwembad kwam, hadden een paar burens hun glazen schuifdeur al geopend en stonden achter de balustrade van hun balkon te kijken.

Hij ging op zijn knieën zitten. ‘Kath,’ zei hij. ‘Gaat het wel?’

Mevrouw Beckett glimlachte naar haar man. ‘Het gaat uitstekend,’ zei ze. ‘Beter dan ooit, zelfs.’

‘Wat doe je hier?’

Kathleen Beckett, geboren Lovelace, was in haar jongere jaren atlete geweest. Ze was lang, en vroeger was ze slank. Ze speelde tennis en in haar studietijd was ze heel goed, ze had de studentenkampioenschappen van zowel ’47 als ’48 gewonnen voor de universiteit van Delaware. In de Memorial Library hing nog een zwart-witfoto van Kathleen in haar tennisoutfit en met een racket in haar hand.

Haar heldin, zei ze, was Margaret Osborne duPont, de huidige Amerikaanse nationaal kampioene die in 1957 drieëndertig grandslamtitels op haar naam had staan, en tien Wightman Cups. Margaret Osborne duPont, die op een enorm landgoed in Wilmington woonde, een kleine dertig kilometer ten noordoosten van Newark, had het beste uithoudingsvermogen van alle tennissers die Kathleen ooit had gezien. Toen Kathleen in de krant las dat Margarets vader was

overleden, had ze haar een lange brief geschreven waarin ze vertelde dat ze haar zo bewonderde.

Virgil had het altijd leuk gevonden om Kathleen te zien spelen. Haar lange lichaam vloog over de baan. Met haar rechterarm maakte ze altijd een geweldige zwaai om de bal te slaan, en soms kwam er dan een *hah!* uit haar keel. Toen Kathleen nog niet was afgestudeerd, had ze korte tijd overwogen om proftennisser te worden – een scout, Randy Roman, had haar meteen onder zijn hoede willen nemen als ze dat wilde – maar dat zou geen gemakkelijk leven zijn geworden, en Virgil was blij dat meneer Roman daar eerlijk over was geweest. Hij had zonder omhaal verteld hoe het was om constant te trainen, in het hele land wedstrijden te spelen – of, als ze hier won, ook in Australië – en uiteindelijk had Kathleen ervoor bedankt. Ze was afgestudeerd, met Virgil getrouwd, en met hem in Pawtucket gaan wonen.

Toen de jongens waren geboren, bleef Kathleen op recreatief niveau tennissen. Ze won niet altijd – het was belangrijker om haar vriendinnen een paar punten te gunnen dan om ze van de baan te slaan, zei ze, en bovendien waren haar buikspieren na de zwangerschap nooit helemaal hersteld. Ze kon niet meer zo snel bewegen, niet meer zo hard slaan. Na een tijd stopte ze er helemaal mee, en nu zei Virgil elke dag tegen haar hoe mooi ze was.

In het zwembad liet Kathleen haar onderarmen op het wateroppervlak drijven. Haar bruine haar zat in een natte knot in haar nek gebonden. Ze schopte

speels met haar benen en Virgil zag de spieren van haar dijen bewegen. Toen haar tenen de bodem raakten, ging er een lichte trilling door haar hele lichaam.

‘Het was warm,’ zei ze. ‘Daarom ging ik naar buiten.’

Virgil keek naar de blauwe lucht, hij maakte zich zorgen om Kathleen. Daarna maakte hij zich zorgen om het golfen. Een warme novemberdag in Delaware was een zeldzaamheid en hij moest Wooz zo snel mogelijk bellen. Artie Wooz, de meest ambitieuze collega bij Equitable, wachtte op niemand, behalve op hun baas. Als het om Lou Porter ging, zeiden de mannen bij Equitable lachend, had Arthur Delano Wooz oneindig veel geduld.

Het moet ruim twintig graden zijn, dacht Virgil, en hij keek naar een lange v-vorm van Canadese ganzen die gakkend door de lucht vlogen. Was het al twaalf uur?

‘Jeetje, mevrouw Beckett,’ zei hij. ‘Bent u nog niet genoeg afgekoeld?’

Kathleen liet zich zakken, nam een mondvul water en kwam weer boven, spugde het uit. Meestal moest ze lachen als hij haar ‘mevrouw Beckett’ noemde, maar vandaag niet.

‘Ik neem gewoon even een duik,’ zei ze. ‘We hebben tenslotte een zwembad, maar niemand die er ooit in gaat. Toen we hier kwamen wonen, hadden we het steeds over het zwembad. Nu is het open, maar de jongens gaan er nooit in. Dus ik dacht ik neem een

duik.’ Ze wipte op haar tenen omhoog en zwaaide naar de jongens.

Ze zwaaiden niet terug.

Virgil dempte zijn stem. ‘Kathleen,’ zei hij. ‘Ben je in verwachting?’

Zijn vrouw sloot haar ogen. Ze spuugde weer, trok aan een bandje van haar zwempak.

Hoeveel jaar geleden had hij dat ding voor het laatst gezien, vroeg hij zich af. Minstens acht jaar. Niet meer sinds de jaren ’40. Het was een ouderwets badpak met een soort rokje aan de onderkant, en Virgil vond het niet mooi dat de dunne bandjes nu in Kathleens vlezige schouders sneden, zich om haar botten drukten en rode striemen maakten in haar vel. De stof was zo versleten dat hij dun werd rond haar borsten, en Virgil zag tot zijn afschuw dat hij, als hij goed keek, de tepels van zijn vrouw kon zien, zo rond als de roos van een doelwit.

Het hele geval zag eruit alsof het elk moment kon scheuren.

Virgil hurkte aan de rand van het zwembad, zoals zijn oude zwemcoach op de uni ook altijd deed. Hij was in tegenstelling tot zijn vrouw geen atleet, hij had maar één semester gezwommen en had nooit een wedstrijd gewonnen. Hij had het niet erg gevonden om te verliezen. Hoewel Virgil Beckett aan de kleine kant was, was hij een van de aantrekkelijkste mannen van de campus geweest – hij werd ‘Tab’ genoemd, naar Tab Hunter – en dus was hij niet competitief. Toen hij nog een kleine jongen was, had zijn moeder,